

நாஸிக்அல்மலைக்கா

1

நான்யார்.

நான்யார், வினவுகிறதுஇரவு

நான்அதன்ஆழமான, இருளான,
ரகசியதொந்தரவு
நான்அதன்புரட்சிகரமானமௌனம்
மறைமுகமானஇயற்கை
என்னிடம்இருக்கிறதுஅமைதியுடன்
நம்பிக்கையின்மைஎனதுஇதயத்தைப்
போர்த்தியிருக்கிறது. நான்யார்எனகாலம்
வினவுகிறபோதுஉறுதியாகவும்
உற்றுநோகிக்கிக்கொண்டும்
இன்னும்இருக்கிறது

நான்யார், வினவுகிறதுகாற்று.

நான், அதைப்போலவே, கலைந்தஆன்மா
எனதுகாலம்மறுத்தலிக்கப்பட்டது
ஓய்வில்லாமல்முடிவில்லாமல்
நிறுத்தமில்லாமல்தொடர்ந்துகடக்கிறது
நாம்ஒருமுடிவைஅடையவேண்டுமா
வலிகளின்முடிவுஎனநாம்சிந்திக்கலாம்அதை
பிறகுவேறொன்றுமில்லை

நான்யார், வினவுகிறதுகாலம்.

நான், அதைப்போலவே, பிரமாண்டமான
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டநூற்றாண்டுகள்
நான்திரும்பவும்வந்துஅவர்களுக்கு
மீட்சிஅளிக்கிறேன்
உற்சாகமானநம்பிக்கையிலிருந்துநான்
தொலைவானகடந்தகாலத்தைஉருவாக்குகிறேன்
பின்புஅதைபுதைப்பதற்காகதிரும்பஅளிக்கிறேன்
அவர்களதுநாளைஎன்பதுபனிக்கட்டி

நான்யார், வினவுகிறதுநான்.

நான், அதைப்போலவே, குழம்பிய,
நிழல்கள்மீதானமுறைப்பு
எதுவும்எனக்குஅமைதிதருவதில்லை
நான்தொடந்துவினவிக்கொண்டிருக்கிறேன்
பதில்ஒருகலங்கலாகஇருக்கிறது
அதுஎனதருகில்வருமெனநினைக்கிறேன்
ஆனால்நான்அதைநெருங்கும்போது
அதுகரைகிறது, மரித்துகாணாமல்போகிறது.

2

சூரியனுக்குஎதிரானகலகம் *

சூரியனுக்குமுன்னால்நின்றுஅலறுகிறாள்:
கதிரவனேஎனதுகலகக்காரஇதயத்தைப்போலநீ
வாழ்க்கையைதுடைத்துஎறிந்துவிட்டது
அவர்களதுஇளமை
யேரேனும்அவர்களதுஒளியைபுதிப்பிக்க
வேண்டுமானால்நட்சத்திரங்களைகுடிக்கக்கொடு

கவனம், குழப்பமுற்றசோகம்அல்லது
 எனதுவிழிகள்விம்முகிறகண்ணீரை
 அனுமதிக்காதேஅதுஉன்னைஏமாற்றிவிடும்.
 எனதுசோகம்என்பதுபுரட்சிமற்றும்
 அடங்காமையின்வெளிப்பாடு
 இருளுக்குக்கீழேபுனிதம்எனக்குசாட்சி.
 கவனம், எனதுவருத்தமுற்றஅமைப்பினை
 அனுமதித்துவிடாதே
 எனதுவெளிறியநிறம்அல்லதுநடுக்கமுற்ற
 உணர்வுகள்உன்னைஏமாற்றிவிடும்
 துலக்கமற்றமற்றும்எனதுஅழுத்தம்மிகுந்த
 கவிதைவரிகளின்சோகம்எனதுபுருவத்தில்
 மிளிர்மானால்அதுஎனதுஆன்மாவின்வலியை
 ஊக்குவிக்கிறஉணர்வன்றிவேறெதுவுமில்லை
 வாழ்க்கையின்பயமுறுத்துகிறஅதிகாரத்தை
 நோக்குகிறஎனதுகண்ணீர்என்பது
 மங்கலானவாழ்வைவிட்டுபறந்துவிடஏலாமல்
 எதிர்சண்டையிடுகிறசோகம்என்கிறகனிப்புமட்டுமே.
 எனதுஇரண்டுஅதரம்வலிகள்மீதானஅழுத்தம்
 எனதுஇரண்டுகண்கள்பனிதுளிகளுக்கானதாகம்
 அந்நிஅதன்நிழலைஎனதுபுருவத்தில்ஏற்றியுள்ளது
 விடியல்எனதுநம்பிக்கையைமேலும்சுருக்குகிறது
 ஆகையால்நான்எனதுகுழப்பத்தைஇயற்கையின்
 மீதுஊற்றவருகிறேன்.
 மணக்கும்ரோஜாக்களுக்கிடையில்
 பிற்பகல்நிழல்கொள்கிறது. ஆனால்நீஎனது
 ஆழமானசோகத்தை, எனதுகண்ணீரை
 கேலிசெய்கிறாய்மேலும்எனதுவலிமற்றும்
 துன்பத்தைக்கண்டுசிரிக்கிறாய்
 நீயுமாகதிரவனே..என்னவொருசோகம்

.....

உற்சாகமானஆன்மாக்களுக்கும்
 கனவுகாண்பவர்களுக்கும்
 இருளால்கட்டப்பட்டவகளைநீஅழிப்பவனாய்இருந்தாய்
 கவிஞர்களின்இதயத்தில்ஆழத்தின்அமைதியாய்இருந்தாய்
 ஓகதிரவனே..இப்போதுஉனதுநடனம்புரிகிற
 ஒட்டுமொத்தஒளியும்எனக்குள்இருக்கும்
 எதிர்ப்பிந்தழலைவிடபலவீனமாய்இருக்கிறது
 உனதுபைத்தியக்காரத்தனமானநெருப்பு
 இனிஒருபோதுன்எனதுராகத்தைமீள்செய்யாது

...

நினைவில்வை
 நீஉருவாக்கியபுனிதமானகடந்தகாலத்தின்
 ரேகைகளைப்புதைப்பேன்
 அழகியஇரவொன்றைஎனதுநாளையை
 போர்த்திக்கொள்ளஅனுமதிப்பேன்.

3

சொற்களுக்கானகாதல்பாடல்

ஏன்சொற்களின்பால்நமக்குபயம்
 அவைஇளங்கிவப்புக்கைகளில்இருக்கும்போது
 மணத்துடன்நமதுதாடைகள்வழியாக
 மென்மையாகக்கடக்கும்போது
 இதயம்துள்ளுகிறமதுக்கோபைகளைஉறிஞ்சும்போது...
 தாகமுற்றஇதழ்களுடன்கோடையில்

ஏன்சொற்களின்பால்நமக்குபயம்

அவர்களுக்கிடையில் சொற்கள்காணப்படாத
மணிகள்போல அவைவரப்போகிற உற்சாகமான
காதலின்தோய்த்தெடுத்தவிடியலை, வாழ்வைநமது
சச்சரவானவாழ்க்கையில் எதிரொலிக்கிறபோது..

ஆக, ஏன் சொற்களின் பால்நமக்குபயம்

நிசப்தத்தில்தாம் இன்பம் கொள்கிறோம்
நாம் அசைவற்றவர்களாகிறோம்,
உதடுகளை ரகசியங்கள் பிரித்துவிடும் அச்சத்துடன்
சொற்கள் மாயப்பிசாசை அழைக்கிறது என நினைக்கிறோம்
காலத்தின்காதலி ருந்துவரும் எழுத்துக்களில்
பதுங்கியும் ஒளிந்துகொண்டும்...
வரண்ட எழுத்துக்களை நாம் கட்டிப்போடுகிறோம்
ஒருமெத்தைபோல, இசைகிளர்ந்தெழும்கனவுபோல
கதகதப்பான கோபைகள் போல இரவுநமக்காக
பரவவிடாமல் அவற்றை தடை செய்கிறோம்

ஏன் சொற்களின் பால்நமக்குபயம்
அவர்களுக்கிடையில் மிருதுவும் இனிமையுமான சொற்கள்
இரண்டு உதடுகளி ருந்துவரும் நம்பிக்கையின் வெம்மையை
அவர்களின் எழுத்துக்கள் உருவி எடுக்கிறது

...

ஆகையால் இரண்டு கோப்பைகள் நிறைய
சொற்களை ஊற்றுங்கள் நமக்கு
நானைநாமாக வே சொற்களான கனவுக்கூண்டு கட்டுவோம்
அதன் எழுத்துகளில் இருந்து உயரமான செடிகள் வளரட்டும்.
அதன் மொட்டுக்களுக்கு நாம் கவிதைகள் மூலமாக போஷாக்கு அளிப்போம்
அவற்றின் கூச்சம் கொண்ட ரோஜாக்களுக்கு ஒரு
தாழ்வாரத்தையும் சொற்களால் ஆன தூணையும் கட்டுவோம்.
மேலும் ஒரு குளிர்ந்த ஆழ்ந்த நிழல்தரும்
அறையை கட்டுவோம் அவற்றிற்கு சொற்களை
காவல் நிறுத்துவோம்.
நமது வாழ்க்கையை நாம் ப்ரார்த்தனைக்கு அர்பணிக்கிறோம்
ஆனால் நாம் யாருக்காக ப்ரார்த்திக்கிறோம்
.. சொற்களுக்காகவா?